

Р Е Ш Е Н И Е

№ 474

гр. Перник, 18.06.2014г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на четвърти юни през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 176 по описа на съда за 2014г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215, ал. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 145, ал. 1 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А.С.А. и Й.И.А. *** против Заповед № 119 от 04.02.2014г. на Кмета на община Перник. Със заповедта е наредено на жалбоподателите да премахнат павилион, находящ се в *** по плана на гр. Перник, ЦГЧ, с административен адрес ***. Същите считат, че издадената заповед за премахване на обекта е незаконосъобразна, като постановена в нарушение на административно производствените правила и в нарушение на материалния закон. Пълномощника на жалбоподателите pledира за уважаване на жалбата, като излага доводи, че обектът е поставен в имота на доверителите му, а поставянето му не е обвързано със срок. Не заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-Кмета на община Перник, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. По подробни доводи изложени в съдебно заседание и в доразвити в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Счита, че оспорвания акт е издаден от компетентен орган, в необходимата форма, при спазване на административно производствените правила и при съобразяване с материално правните разпоредби, и съответства на целта на закона. Заявява претенция за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд - Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт от фактическа и правна страна намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4, изр. 1 от ЗУТ от активно легитимирани лица, имащи правен интерес да атакуват процесната заповед като неини адресати, срещу надлежна страна. От друга страна, обжалва се подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт.

След анализ и оценка на доказателствата съдът прие за установено следното:

При извършена на 30.12.2013г. проверка от длъжностни лица при Общинска Администрация Перник в имот, находящ се в *** по плана на гр. Перник, ЦГЧ, с административен адрес ***-частна собственост същите установили обект: павилион, разположен с Разрешение за поставяне №

59/23.10.2009г., но с изтекъл срок. Съставен е констативен акт № 1-11/ТР-5974 от 30.12.2013г, в отсъствие на собствениците на имота. Същият им е изпратен по пощата, а е и залепен на търговския обект и е поставен на таблото за обявления на входа на Община Перник, видно от служебна бележка приложена по делото. Въз основа на констативния протокол е издадена оспорената заповед, с която Кметът на община Перник е наредил премахване на обекта на основание чл. 57а от ЗУТ. Мотивирал се е с констатациите в констативния акт от 30.12.2013г., както и с изпратено до настоящите жалбоподатели писмо изх. № 13/УЖ-4-1/18.11.2013г., с което същите са уведомени, че следва да предприемат действия по подновяване на разрешителното за поставяне. В противен случай същите следва да го премахнат. Това писмо, видно от обратна разписка е получено на 21.11.2013г. и по делото не са налични доказателства, за привеждане на разрешителното за поставяне в съответствие с изискванията на закона.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК задължава съда да обсъди не само основанията, посочени от оспорващия, а да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. С оглед на това и при установената по-горе фактическа обстановка съдът намира подадената жалба за неоснователна. Доводите за това са следните:

Оспорената заповед е издадена по реда на чл. 57а от ЗУТ, по който могат да бъдат премахнати обектите по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ. Тази разпоредба на закона определя като преместваеми обекти увеселителните обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други). Определянето им като преместваеми обекти предполага, че не са трайно прикрепени към земята и могат да бъдат демонтирани и преместени без нарушаване на целостта им. Жалбоподателите не оспорват, че обектът е тяхна собственост нито че представлява строеж по смисъла на пар. 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, който би изключил приложението на реда по чл. 57а от ЗУТ за премахването му. И именно като преместваем обект същият е разрешен за поставяне с издадено разрешение за поставяне по реда на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, за чието премахване е приложим редът по чл. 57а от ЗУТ. В този смисъл заповедта е издадена от компетентен орган – кметът на общината, който съгласно разпоредбата на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ разполага с правомощието да издаде акт с такова съдържание. При това положение не се налага отмяна на акта в условията на чл. 146, т. 1 от АПК. Като цяло се споделят доводите в жалбата, касателно обстоятелството, че административното производство по ЗУТ не може да започва по устен сигнал, но това не променя и не отменя законовото правомощие на кмета на община да издаде заповед за премахване на обекта по реда на чл. 57а от ЗУТ, независимо от това дали е бил сезиран от някого или е действал по свой почин.

Спазването на административно производствените правила са гаранция от една страна за постановяването на законосъобразен административен акт, а от друга за защита правата и интересите на участниците в административното производство. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК регламентира задължителното съдържание на административните актове, когато те са издадени в писмена форма. При липсата на един от посочените

реквизити е налице нарушение свързано със изискването на закона относно формата на издадения административен акт. Не всяко нарушение на административно производствените правила е основание за отмяна на акта, а само това което е съществено. Теорията и съдебната практика трайно са установили кога едно нарушение е съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и кога то е основание за отмяна на акта. Необходимо е то да е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на акта или е довело до нарушаване правото на защита на неговия адресат. В конкретния случай, заповедта е в писмена форма. Издадена при изпълнение на общото изискване по чл. 59, ал. 2 от АПК, като компетентния орган е изложил съответни фактически и правни основания за нареждането за премахване на обекта. Обосновал е приложението на нормата с относими фактически съображения. Фактите за упражняване компетентността на кмета на общината в хипотезата на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ са установени със съставения констативен акт от 30.12.2013г., на който се е позовал в заповедта. Този акт е съставен от служители на общинска администрация, разполагащи с контролни правомощия, с което се приема, че са спазени особените административно производствени правила по чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ. Самата заповед е издадена след изтичането на 7-дневния срок по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, който срок от една страна не е преклузивен, а от друга обезпечава защитата на заинтересованите лица в производството пред органа. Възражения против констативния акт не са постъпили в тридневния срок по чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ, такива са постъпили след изтичане на законоустановените срокове. С оглед на това изложените бегли доводи за нарушение на административно производствените правила не могат да мотивират основание за отмяна на заповедта по чл. 146, т. 3 от АПК, тъй като същите се приемат за несъществени. След като страната е упражнила правото си на жалба, в преклузивния срок същата в хода на съдебното производство разполага с възможността да атакува акта, от който е засегната на всички основания и не е лишена от възможността да защити правата си.

От съвкупния анализ на представените по делото доказателства и от изложените фактически основания в атакуваната заповед се налага извода, че за нареждането за премахване на обекта, кметът се е позовал на изтеклия срок на разрешението за поставянето му по чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, съгласно съставения констативен акт от 30.12.2013г., в хипотезата на чл. 57а, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, предпоставките по която са безспорно установени. Разрешение за поставяне № 59/23.10.2009г. е издадено на основание чл. 56 от ЗУТ, във връзка с Наредба за реда и условията на поставяне на преместваеми съоръжения на територията на Община Перник. В него не е посочен срок, но не може да се приеме тезата на жалбоподателя, че същото е безсрочно. Съгласно чл. 56, ал. 2 от ЗУТ за преместваемите обекти е предвиден разрешителен режим, като за тях се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет. От справка на интернет страницата на Общински съвет Перник е видно, че с решение № 550 на Общински съвет Перник на заседание на Общински съвет, проведено на 13.05.2010г. е приета Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на община Перник. В ПЗР на наредбата в пар. 12, ал. 1 е записано, че всички издадени до приемане на настоящата наредба безсрочни разрешения за поставяне, както и разрешения за строеж и разрешения за монтаж, на преместваеми обекти се считат за издадени за максимално допустимия срок по Наредбата за

преместваемите обекти за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на община Перник, смятано от датата на приемане на настоящата наредба, а тези за рекламни и информационни елементи върху имоти, които не са общинска собственост – за срок от дванадесет месеца, смятано от датата на приемане на настоящата наредба. Съгласно чл. 16 от наредбата Разрешение за поставяне на преместваеми обекти се издава за срока на договора, съгласието или споразумението със собственика на имота, но за не повече от три години. То следователно процесния преместваем обект е бил заварено положение към дата на приемане на подзаконовия нормативен акт-13.05.2010г., който е следвало да се приведе в съответствие с посочените правни норми на наредбата, най-късно три години от приемането ѝ. Т.е. към дата на съставяне на констативния акт-30.12.2013г. е налице обект, чието разрешение за поставяне е изтекло, така като е приел и административния орган. Към момента на издаване на заповедта Наредбата е приложимо право, съгласно чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и всяко физическо или юридическо, притежаващо преместваем обект на територията на община Перник следва да се съобразява и да спазва с разпоредбите ѝ. Изтеклият срок на разрешението за поставяне на обекта е юридически факт на хипотезата на чл. 57а, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, за който се съдържат фактически съображения в съставения констативен акт, въз основа на който е издадена заповедта. Наличието им обосновава премахването на преместваемия обект със заповед по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, с оглед което оспорваната е издадена въз основа на приложимия закон и не са налице основания за отмяната ѝ по чл. 146, т. 4 от ЗУТ. Същата е издадена и в съответствие с целта на закона. Следва да се отбележи, че в конкретния случай административния орган е положил усилия да не се стигне до издаване на оспорваната заповед, като е указвал на страната какво следва да направи, но проявеното бездействие от страна на настоящите жалбоподатели е спомогнало да се стигне до този правен резултат.

По изложените съображения и при липса на основания за отмяна на заповедта на основанията по чл. 146 от АПК, жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена и по силата на чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателите следва да възстановят разноските на ответника за юрисконсулско възнаграждение, което е поискано своевременно. Същото е в размер на 600лв., съгласно чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, във вр. с чл. 215, ал. 7 от ЗУТ, съдия при Административен съд Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на А.С.А. и Й.И.А. *** срещу Заповед № 119 от 04.02.2014г. на Кмета на община Перник.

ОСЪЖДА А.С.А., с ЕГН ***** и Й.И.А., с ЕГН ***** и двамата с адрес: *** да заплатят на Община Перник разноски в производството в размер на 600 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: